

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Wéber Judit ügyvéd által képviselt felperesnek a főigazgató által képviselt Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Elnöke (1015 Budapest, Ostrom u. 23-25. - hivatkozási szám: ...) alperes ellen hírközlési ügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében - amely perbe az alperes pernyertességének előmozdítása érdekében a Dr. Simon Attila Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Simon Attila ügyvéd által képviselt Alperesi beavatkozó beavatkozott, - a Fővárosi Bíróság 2010. évi június hó 4. napján kelt 2.K.31.312/2009/32. számú ítélete ellen a felperes által 35. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek és az alperesi beavatkozónak külön-külön 30.000 (azaz harmincezer) - 30.000 (azaz harmincezer) forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak - az illetékügyekben eljáró hatóság külön felhívására - 36.000 (azaz harminchatezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes az ... műsorának terjesztésére vonatkozó szerződéses ajánlattal kereste meg a műsorterjesztő beavatkozót. A beavatkozó a szerződéskötéstől elzárkózott, tekintettel arra, hogy Budapest ... kerületében egy helyi műsorszolgáltató, a ... műsorát már továbbítja.

A felperes jogvitás eljárást kezdeményezett melyben az alperesi jogelődötől (a továbbiakban: alperes) a közte és a beavatkozó közötti műsorterjesztési szerződés tartalmának a megállapítását kérte.

Az alperes a 2009. március 5. napján kelt ... számú határozatával a felperes jogvitában benyújtott érdemi kérelmét, mint alaptalant elutasította. Indokolása szerint a felperes a rádiózásról és televíziózásról szóló 1996. évi I. törvény (a továbbiakban: Rttv.) 2.§-ának 10. pontjában meghatározott helyi műsorszolgáltatónak minősül, műsora pedig a műsorterjesztés és a digitális átállítás szabályairól szóló 2007. évi LXXIV. törvény (a továbbiakban: Dtv.) 26.§-ának (1) bekezdés a-f. pontjaiba is besorolható. Az alperes megállapította, hogy a beavatkozó a Dtv. 5.§-ának (1) bekezdés 25. pontjában meghatározott körzeti műsorterjesztő. Rögzítette, hogy a beavatkozó Budapest vételkörzet vonzásában kilenc olyan helyi műsorszolgáltató - közöttük a Budapest, ... kerületi ... - műsorát terjeszti, amely a Dtv. 25.§-ának (8) bekezdésében előírt feltételeknek megfelel. A beavatkozó a Dtv. 25.§-ának (5) bekezdésében foglalt jogszabályi kötelezettségének a budapesti vételkörzet vonatkozásában eleget tett; e kötelezettség szempontjából nincs jelentősége annak, hogy a helyi műsorszolgáltató vételkörzete konkrétan milyen földrajzi területre terjed ki. A Dtv. 25.§-ának (7) bekezdésére utalva megállapította, hogy a beavatkozó Budapesten nem rendelkezik regionális fejállomásokkal, az egyes városrészek ellátása a gerinchálózat részét képező elosztó HUB állomásokról történik. A fejállomáson összeállított műsorfolyamban kijelölt egy üres csatorna célja, hogy helyi televíziós műsort az érintett városrészt ellátó HUB állomáson inzertálni lehessen, ez azonban nem jelenti a műsorfolyam megváltoztatását vagy eltérő szolgáltatás nyújtását. A helyi műsorszolgáltatók műsorai a beavatkozó budapesti fejállomásán azért nem inzertálhatók, mert akkor a műsorszolgáltatók helyi jellegüket elveszítve körzeti műsorszolgáltatókká válnának. A beavatkozó budapesti hálózata nem tekinthető több egymástól műszakilag elkülöníthető külön helyi, illetve körzeti szolgáltatási területet kiszolgáló átviteli rendszerből álló hálózatnak.

A felperes kereseti kérelmében vagylagosan a határozat hatályon kívül helyezését és az alperes új eljárásra kötelezését, vagy a határozatnak a jogvitás eljárás iránti kérelemben megjelölt tartalomnak megfelelő megváltoztatását kérte. Előadta, hogy a Dtv. 25-28.§-ai rendelkezéseit nem a műsorterjesztő, hanem a helyi közműsor szolgáltató szempontjából kell vizsgálni, ezért téves az az értelmezés, miszerint a vételkörzet kiterjedésének nincs jogi relevanciája. A beavatkozót a Dtv. 25.§-ának (5) bekezdése alapján attól függetlenül terhelte szerződéskötési kötelezettség, hogy ő maga helyi vagy körzeti műsorszolgáltató. Álláspontja szerint a Rttv. 2.§-ának 10. pontja és a Dtv. 25.§-ának (8) bekezdése egymással ellentétben áll. Állította, hogy a Rttv. 2.§-ának 10. pontja szerinti műsorszolgáltató Budapesten egy adott kerületben működő műsorszolgáltatót jelent. A HUB központokat műszakilag elkülöníthető részeknek tekintette figyelemmel arra is, hogy a fejállomáson lévő műsorfolyam tartalmaz egy üres, a helyi műsorszolgáltató műsorának inzertálására szolgáló üres csatornát. A perben kirendelt igazságügyi szakértő szakvéleményében foglalt megállapításokat vitatva előadta, hogy az egyes kerületek előfizetői különböző szolgáltatást kapnak, ezért az egyes kerületek műsorkínálata egymástól műszakilag elkülönített. A teljes jelazonosság csak a fejállomás kimenetére nézve igaz, a HUB pontokból a kerületi optikai gyűrűkre jutó jelekre nem. Álláspontja szerint az üres csatornán fejállomási jelszolgáltatás azért nincs, mert azon a beavatkozó nem

szolgáltat, de szolgáltatathatna. Vitatta, hogy további helyi csatornák HUB ponti inzertálását újabb fejállomási csatorna tenné csak lehetővé. Véleménye szerint nincs műszaki akadálya annak, hogy a beavatkozó további helyi csatornát juttasson el a ... kerületi előfizetőihez. A különböző kerületi optikai gyűrűkön haladó jelek egymástól műszakilag elkülönítettek. Amennyiben a beavatkozó a HUB ponton egy vagy két műsort nem enged rá a helyi optikai gyűrűre, hanem helyükre újabb helyi műsort tesz, akkor eleget tesz a törvényi kötelezettségének. Hangsúlyozta, hogy a ... kerületben korábban a C10-es csatornán a ... műsorát közvetítette a beavatkozó.

Az alperes a határozatban foglaltak fenntartása mellett kérte a kereset elutasítását.

A beavatkozó az alpereshez csatlakozva kérte a kereset elutasítását. Hangsúlyozta, hogy az infrastruktúra szempontjából Budapest egész vételkörzete egységet alkot, a HUB elosztók nem illeszkednek egy az egyben a budapesti kerületek közigazgatási határaihoz, sem a műsorszolgáltató, sem a műsorterjesztő átviteli, illetve vételi körzete nem a budapesti kerületek közigazgatási határaihoz igazodik. A Rttv. 2.§-ának 10. pontja és a Dtv. 25.§-ának (8) bekezdése között nincs ellentmondás, mert az utóbbi a Dtv. 5.§-ának 31. és 32. pontjainak utaló szabálya folytán kijelöli azt a kört, amelyre a műsorterjesztő szerződéskötési kötelezettsége vonatkozhat.

A felperes indítványára az elsőfokú bíróság által kirendelt műszaki igazságügyi szakértő szakvéleménye szerint a beavatkozó budapesti kábeltelevízió rendszere egységes egészet alkot, részei műszakilag nem elkülöníthetők. A helyi stúdiók jelét nem a fejállomáson a kimeneti nagy frekvenciás jelekhez közösítik, hanem a kábeltelevízió rendszer szétosztó hálózat elágazási pontjainál (pl. HUB) inzertálják be. Egy-egy kerületben külön-külön csak úgy volt lehetséges a helyi stúdiók műsorjeleinek szétosztása, hogy a fejállomáson a teljes frekvencia spektrumban egy erre kiválasztott analóg televízió csatornát (C10) üresen hagytak, amely csatornán fejállomási jelszolgáltatás nincs; a HUB a helyi televízió stúdió jelét sem visszafelé, sem a többi kerület irányába nem továbbítja. A Budapest ... kerületben a ... az analóg C10-es csatornán már jelen van, ezért a beavatkozó ugyanezen kerületen belül helyi televízió műsorjelét csak akkor tudná szétosztani, ha a központi fejállomás kimenetén még egy üres analóg televízió csatornát tudna elkülöníteni. Azonban ilyen további üres csatorna kijelölése az aktuális rendszertechnika és a csomagszűrözött csatornakiosztás mellett csak valamennyi meglévő, a beavatkozó szolgáltatási ajánlatában szerződéssel már lekötött televízió csatorna helyén, annak kiváltása mellett lenne lehetséges. Ezzel együtt a központi fejállomás jelenlegi csatorna kiosztásának és a szűrözött jelcsomagokban ajánlott műsorkínálat-tartalom megváltoztatását is szükségessé tenné. A szakértő álláspontja szerint a HUB-ok a teljes rendszertől nem különíthetők el, az ott áthaladó jel nem minősíthető eltérő szolgáltatásnak, az egyes kerületek helyi televízió műsorainak HUB-ban való bekeverése csak járulékos televízió csatornabevitelnek számít. A fejállomás csatorna kapacitása a HUB csatorna kapacitásától nem tér el, a HUB kimeneti jelcsomagjában annyi analóg televízió csatorna iktatható be, amennyi üres csatorna a fejállomási spektrumban eleve üres.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. A beavatkozóval egyezően arra a következtetésre jutott, hogy a Rttv. 2.§-ának 10. pontja és a Dtv. 25.§-ának (8) bekezdése között nem áll fenn ellentmondás, különös tekintettel arra, hogy a Dtv. 25.§-ának (8) bekezdése kifejezetten akként rendelkezik, hogy az ott felsorolt konjunktív feltételek kizárólag a Dtv. 25.§-ának (5) és (6) bekezdése körében relevánsak. Eszerint tehát nincs szó arról, hogy a Rttv. fogalom meghatározása a Dtv. által szabályozott valamennyi esetre alkalmazandó lenne. A Dtv. 25.§-ának rendelkezéseit azért sem a műsorszolgáltató szempontjából kell értelmezni, mert a Dtv. 24-28.§-ai a törvény „műsorterjesztési szolgáltatások” alcíme alatt találhatók, és ezek a szabályok kifejezetten a műsorterjesztőkre állapítanak meg kötelezettségeket. A Dtv. 25.§-ának (7) bekezdése is kifejezetten a műsorterjesztő mindenkorin infrastruktúrájának milyenségétől teszi függővé a műsorszolgáltatókkal való szerződéskötési kötelezettséget. A perben kirendelt igazságügyi szakértő szakvéleményét aggálytalanul elfogadva megállapította, hogy a beavatkozó Budapest területén nem működtet egymástól műszakilag elkülöníthető külön szolgáltatási területet kiszolgáló részeket. A műszaki oszthatóság tekintetében a budapesti vételkörzet egészét kiszolgáló fejállomásnak van jelentősége, nem pedig a felperes által kiemelt HUB pontokon való inzertálás lehetőségének. Hangsúlyozta, hogy a szakértő szerint is a fejállomás kimenete, a HUB központok bemenete és kimenete a csatorna kapacitás tekintetében nem tér el egymástól, és hogy a fejállomásról kimenő csatornák frekvenciája sem változtatható. Ez alapján nem fogadta el a fejállomáson kihagyott üres csatorna jelentőségével kapcsolatos felperesi előadást. Leszögezte, hogy a beavatkozó a felperessel a ... kerület vonatkozásában helyi műsorszolgáltatásra alapvetően azért nem tudott szerződést kötni, mert a fejállomás üresen hagyott csatornájának (C10) a ... kerületre eső részében egy másik műsorszolgáltató műsora (...) már helyet kapott. Levezette, hogy a Dtv. 25.§-ának (7) bekezdése szempontjából a helyi szolgáltatási területet is a teljes beavatkozási kábeltelevízió rendszer műszaki felépítésének függvényében kellene meghatározni. Ha pedig egy helyi műsorszolgáltatás megvalósíthatóságának feltétele a teljes budapesti vételkörzetet kiszolgáló fejállomás csatornkapacitásának megváltoztatása (bővítése, átszerkesztése), akkor - miután a fejállomáson végzett bármely változtatás a beavatkozó budapesti előfizetőinek mindegyikénél változást idézhet elő - a Dtv. 25.§-ának (7) bekezdése szempontjából lényegi vonatkozású műszaki elkülöníthetőségről nem lehet szó. A ... vonatkozó felperesi érvelésnek a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 339/A.§-a alapján nem tulajdonított jelentőséget. Megjegyezte, hogy a HUB pontokon való fejállomáson üresen hagyott csatornába való inzertálás ténye nem változtat a fejállomás csatorna kapacitásának egységességén. A perben releváns Dtv. 25.§-ának (7) bekezdése tekintetében nem annak van jelentősége, hogy a beavatkozó egy vagy több üres csatornát alakított-e ki a fejállomáson, hanem annak, hogy a fejállomás csatornkapacitása eleve determinálja nemcsak a HUB pontokon való inzertálhatóság lehetőségét, hanem az inzertálhatóság volumenét is. Az pedig nem lehet a per tárgya, hogy a beavatkozó miért nem egynél több üres csatornát alakít ki a fejállomáson. Mivel pedig a Dtv. 25.§-ának (7) bekezdése szempontjából a beavatkozó nem rendelkezik több egymástól műszakilag elkülöníthető külön helyi

vagy körzeti szolgáltatási területet kiszolgáló részekből álló átviteli rendszerrel, ezért szükségtelen volt annak vizsgálata, hogy a komplex rendszerben a beavatkozó egyes szolgáltatási területeken nyújt-e vagy nyújthat-e különböző szolgáltatást. A beavatkozó Budapest vételkörzetében működtetett infrastruktúrájának műszaki sajátossága miatt a beavatkozó tekintetében nem vehetők figyelembe a fővárosban további helyi vagy körzeti szolgáltatási területek, ezért szükségtelen volt annak vizsgálata is, hogy Budapest ... kerületére korlátozva hogyan lenne értelmezhető a beavatkozó vonatkozásában a Dtv. 25.§-ának (5) bekezdése szerinti „teljes kapacitásának legalább 10%-áig, de legfeljebb három műsorszolgáltatóig” feltétel.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet kereseti kérelmének megfelelő megváltoztatását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte a Dtv. 25.§-ának (7) bekezdését, így abból téves következtetést vont le. E jogszabályhely alapján ugyanis a beavatkozó Budapest területén minden kerületben köteles elosztani három helyi műsorszolgáltató műsorát. Megismételte, hogy a Dtv. 24-26.§-ait nem a műsorterjesztő szempontjából kell vizsgálni. A Dtv.-hez fűzött kommentár szerint ugyanis a továbbítási kötelezettség a véleménynyilvánítás szabadsága és vélemények sokszínűsége érvényesülése szempontjából bír jelentőséggel. Ebből következik, hogy nem a műsorterjesztő érdekei a lényegesek, hanem a közönség érdekei, amelyeket elsősorban a műsorszolgáltató szolgál ki, a műsorterjesztő pedig ehhez nyújt technikai megoldást. Magyarországon Budapest az egyetlen olyan város, amely kerületekből, így ezzel együtt önálló önkormányzattal, gazdasági és kulturális élettel rendelkező városrészekből áll. Lakosainak száma többszörösen meghaladja a helyi műsorszolgáltatás média törvénybeli felső határát. Az elsőfokú bíróság által hivatkozott rendszertani értelmezés is a saját álláspontját támasztja alá, hiszen a műsorterjesztő kötelezettségének éppen az a célja, hogy biztosítsa a véleménynyilvánítás szabadságát. Ebben a helyzetben ő csak egy technikai eszköz, a cél pedig a műsorszolgáltatók műsorának terjesztése, nem pedig a műsorterjesztő kötelezettségeinek könnyebbítése. Az elsőfokú bíróság a Dtv. 25.§-ának (7) bekezdését megsértve csak azt vizsgálta, hogy elkülöníthető-e a rendszer vagy sem, figyelmen kívül hagyta azt, hogy a HUB pontokon történt inzertálás eredményeképpen eltérő szolgáltatás jön, jöhet létre az egy fejállomás alá tartozó szolgáltatási területeken. A Dtv. 25.§-ának (7) bekezdése alapján azt kell vizsgálni, hogy egy adott szolgáltatási területet kiszolgáló részegység eltérő szolgáltatást nyújt-e a teljes rendszer szolgáltatásától. Az pedig teljesen egyértelmű, hogy a HUB pontokon történő inzertálás során a helyi területet kiszolgáló rész szolgáltatása eltér a fejállomás szolgáltatásától. A perszakértő is elismerte, hogy bár műszaki szempontból a budapesti rendszer egységes, de éppen ezért eltérő helyi szolgáltatásokat tud nyújtani az egyes kerületekben. Jelen esetben tehát az elkülönítettség nem műszaki értelemben vizsgálandó, hanem a műsorokat néző előfizető szempontjából.

A fellebbezéssel szembeni ellenkérelmében az alperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. A korábbiakat megismételve hangsúlyozta, hogy az átviteli rendszer műszaki elkülöníthetősége szempontjából irreleváns a műsorszolgáltató

vételkörzete. A Dtv. a műsorterjesztésre vonatkozó feltételeket foglalja rendszerbe. E komplex szabályrendszeren belül található a műsorterjesztőt terhelő továbbítási kötelezettség tartalmát meghatározó rendelkezések. A törvény főszabályként a műsorterjesztő átviteli rendszerének kapacitását veszi alapul azzal, hogy a Dtv. 25.§-ának (7) bekezdése alapján - amennyiben a feltételek fennállnak - a műszakilag elkülöníthető, külön helyi illetve körzeti szolgáltatási területet kiszolgáló átviteli rendszer kapacitását kell alapul venni. A törvényi rendelkezést tehát nem a műsorszolgáltatás oldaláról kell vizsgálni. A felperes egyébként is csak általánosságban állította, hogy az átviteli rendszer több egymástól műszakilag elkülöníthető külön helyi illetve körzeti szolgáltatási területet kiszolgáló részekből áll. Jogszabályi hivatkozás nélküli feltételezésekre alapítva hivatkozott Budapest közigazgatási területéből és a kerületi beosztásából eredő sajátos vonásokra is. Kiemelte, hogy a szakvélemény a határozatban szereplő tényállással egyező következtetéseket tartalmaz, ezzel szemben a felperes nem terjesztett elő olyan érdemi bizonyítékot, jogszabályi hivatkozást, amely a határozat jogszerűtlenségét, illetve a szakértői vélemény megalapozatlanságát alátámasztaná. Mivel pedig a beavatkozó átviteli rendszere rendszertechnikailag egységes, ezért a Dtv. 25.§-ának (7) bekezdése szempontjából a szolgáltatás egységességének vizsgálata szükségtelen.

A fellebbezéssel szembeni ellenkérelmében a beavatkozó is az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint a felperes folyamatosan összemossa, illetve keveri a közigazgatási kerületek és a helyi/körzeti szolgáltatási területek fogalmát annak ellenére, hogy ezek között jogszabályi kapcsolat nincs. Amennyiben a szolgáltató szolgáltatási területe valamely földrajzi kiterjedés szempontjából egyetlen egységes rendszert alkot mind műszakilag, mind a kínált szolgáltatások szempontjából, akkor nincs relevanciája annak, hogy ez hány közigazgatási egységet (kerület, község, város, megye) fog át vagy érint.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A Pp. 235.§-ának (1) bekezdése értelmében a fellebbezőnek meg kell jelölnie, hogy a támadott elsőfokú ítéletet mely okból tartja sérelmesnek. A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a felperes a fellebbezésében lényegében a közigazgatási eljárásban és az elsőfokú bíróság előtt előadott érveinek újraértékelését kérte, azok megismétlésén túl egyéb tényre, bizonyítékra nem hivatkozott, újabb jogi indokot nem hozott fel. A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a Pp. 206.§-ának (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően állapította meg a jogvita elbírálása szempontjából irányadó tényállást, azt a helyesen értelmezett vonatkozó jogszabályi rendelkezésekkel megfelelően vetette össze, és mindezek alapján helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a felperes keresetét el kell utasítani. Ítéletét a kereseti kérelem és a felperesi előadás minden részletére is kiterjedően alaposan, logikus érvrendszer mentén megindokolta, a felperes valamennyi állításával összefüggésben kifejtette jogi álláspontját. A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéleti indokolásával maradéktalanul egyetért, ezért azt - figyelemmel arra, hogy a felperes újdonságot nem adott elő - megismételni

szükségtelen. A felperes visszatérő érvei alapján a másodfokú bíróság a következőket hangsúlyozza.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen értelmezte a Dtv. 25.§-ának (7) bekezdését és abból helytálló következtetést vont le. E rendelkezés több konjunktív feltételt határoz meg. Eszerint a műsorterjesztőt akkor terheli a Dtv. 25.§-ának (5) bekezdésében foglalt továbbítási kötelezettség szolgáltatási területenként külön-külön, ha a műsorterjesztő átviteli rendszere több, egymástól műszakilag elkülöníthető, külön helyi illetve körzeti szolgáltatási területet kiszolgáló részekből áll, amelyek révén a műsorterjesztő az egyes szolgáltatási területeken eltérő szolgáltatást nyújt vagy nyújthat. Bármelyik feltétel hiánya mentesíti a műsorterjesztőt a szerződéskötési kötelezettség alól. Éppen ezért először a beavatkozó átviteli rendszerét kellett vizsgálni, ezen belül is elsőként azt, hogy az áll-e több, egymástól műszakilag elkülöníthető, külön helyi illetve körzeti szolgáltatási területet kiszolgáló részekből. Ezt a kérdést - miután a műsorterjesztő szerződéses kötelezettségéről, az ő átviteli rendszeréről van szó - értelemszerűen a beavatkozó szempontjából kell vizsgálni. Ezen semmit sem változtat az, hogy a műsorterjesztő továbbítási kötelezettségét a jogalkotó milyen szempontok érvényesítése céljából írta elő. A lényeg az, hogy a törvény e helyen a műsor terjesztésére vonatkozó feltételeket határozza meg, tehát a műsorterjesztő áll a szabályozás középpontjában. Mindezt kis mértékben sem befolyásolja az, hogy a beavatkozó a technikai megoldást biztosítja, míg a felperes a műsort szolgáltatja.

A felperes állította, hogy a törvény szerinti elkülönítettséget jelen esetben a műsorokat néző előfizető szempontjából kell vizsgálni. Elmulasztotta azonban megjelölni ezen állításának ténybeli illetve jogi alapját. A másodfokú bíróság rámutat arra, hogy a Dtv. 25.§-ának (7) bekezdése maga tartalmazza a „műszakilag elkülöníthető” szövegszerkezetet, így - eltérő, de legalábbis utaló szabály hiányában - a szavak általánosan elfogadott jelentése, és a törvényhely logikai értelmezése alapján is csak azt mondhatjuk, hogy a műsorterjesztő átviteli rendszere elkülöníthetőségének kérdését műszaki szempontból kell vizsgálni. A felperes egyébként ezt maga is így látta, hiszen ő indítványozta műszaki szakértő bevonását a perbe.

A felperes vitatta a szakvéleménynek a jogvita elbírálása szempontjából releváns megállapításait. Cáfoló bizonyítékot azonban e körben nem adott, újabb szakértői bizonyítást nem kezdeményezett, így az igazságügyi műszaki szakértő szakvéleményével szemben pusztán a saját állítása áll. A műsorterjesztő átviteli rendszerének műszaki megoszthatósága olyan speciális szakkérdés, amelyre vonatkozó szakértelemmel az elsőfokú bíróság nem rendelkezett. Ennél fogva helyesen fogadta el döntésének alapjául az érdemi cáfolat nélkül maradt szakvélemény megállapításait. A perszakértő pedig egyértelműen kimondta, hogy a beavatkozó budapesti kábeltelevízió-rendszere egységes egésznek alkot, részei műszakilag nem különíthetők el. A beavatkozó tehát egyetlen központi fejállomásról látja el szolgáltatással budapesti ellátási területét, az egyes városrészek ellátása a gerinchálózat részét képező, elosztó funkcióval bíró HUB állomásokról történik. A

felperes továbbra is a HUB pontokon történő inzertálás lehetőségére helyezte a hangsúlyt anélkül, hogy érdemben cáfolta volna azt az alperesi megállapítást, miszerint az inzertálás nem jelent eltérő szolgáltatás nyújtását. Ezzel lényegében maga is elismerte, hogy az inzertálás egy olyan műszaki megoldás, amellyel a műsorterjesztő biztosítja az egyes helyi műsorszolgáltatók vételkörzeteihez tartozó városrészek előfizetői részére az adott helyi műsorszolgáltató műsorainak eljuttatását. Ez pedig nem mond ellent annak, hogy a fejállomás csatorna kapacitása egységes. Ellenbizonyítás hiányában súlytalan a fejállomáson üresen hagyott csatorna jelentőségére vonatkozó felperesi érvelés is. A szakértő kimondta azt is, hogy a C10 csatornán fejállomási jelszolgáltatás nincs; a HUB a helyi televíziós stúdiók jelét sem visszafelé, sem a többi kerület irányába nem továbbítja. A helyi stúdiók jelét nem a fejállomáson a kimeneti nagyfrekvenciás jelekhez közösítik. A fejállomás üresen hagyott csatornájának (C10) a kerületre eső részében pedig már egy másik műsorszolgáltató műsora kapott helyet. Emiatt a beavatkozó az adott műszaki állapotú átviteli rendszere vonatkozásában nem köthetett szerződést a felperessel.

A Budapest sajátosságaival kapcsolatos felperesi előadás bár ténybelileg igaz, azonban a Dtv. 25.§-ának (7) bekezdésében foglaltak alkalmazása szempontjából teljesen közömbös. A felperes által hivatkozott közigazgatási határok és a Dtv., illetve a Rttv. releváns rendelkezései között semmilyen összefüggés nincsen. Az, hogy a felperes szerint célszerűbb lenne és a saját érdekeinek is jobban megfelelne a szerződéskötési kötelezettséget - legalább Budapest területén - a kerületekhez igazítani, olyan jogalkotói kérdés, amely az alperesen, illetve a beavatkozóan számon nem kérhető. A jelenlegi szabályozás mellett pedig annak van jelentősége, hogy a műsorterjesztő átviteli rendszere áll-e több, egymástól műszakilag elkülöníthető külön helyi illetve körzeti szolgáltatási területet kiszolgáló részekből, és nem annak, hogy az átviteli rendszer hány közigazgatási egységet érint.

A fentiekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 254.§-ának (3) bekezdése szerint - helyes indokai alapján - helybenhagyta.

A felperes másodfokon is pervesztes lett, ezért a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése alapján a alperes, a Pp. 83.§-ának (1) bekezdése szerint pedig a beavatkozó másodfokú eljárásban felmerült perköltségét is köteles megfizetni.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illeték viselésére a bírósági eljárásban alkalmazandó költségmentességről szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§-ának (2) bekezdése alapján köteles.

Budapest, 2011. évi február hó 3. napján

Borsainé dr. Tóth Erzsébet s.k. a tanács elnöke, dr. Vitál-Eigner Beáta s.k. előadó bíró

dr. Bacsa Andrea s.k. bíró

A kiadmány hiteléül:
tisztviselő